



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci **žalobkyně: L. H.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, 110 00 Praha, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2012, č.j. MV-20879-4/SO-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne ze dne 29. 6. 2012, č.j. MV-20879-4/SO-2012, se zrušuje a věc se žalované vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Václavské nám. 21, 110 00 Praha, náhradu nákladů řízení ve výši 11 712 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 12. 2011, č.j. OAM-25530-15/DP-2011. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, kterou žalobkyně podala dne 9. 3. 2010 podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost žalobkyně

byla zamítnuta podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že se žalobkyně nedostavila po předvolání k pohovoru.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že prostřednictvím zastupitelského úřadu bylo žalobkyni zasláno předvolání k pohovoru na den 12. 1. 2011. K tomuto pohovoru se však žalobkyně bez omluvy nedostavila, svou přítomnost neomluvila ani nepožádala o nový termín pohovoru. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí k námitce žalobkyně, že nebyl zjištěn stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť dne 11. 1. 2011 byla elektronickou zprávou zaslána zastupitelskému úřadu žádost o odložení pohovoru, uvedl, že tato námitka není důvodná. Žalovaná z fotokopie dané žádosti jednak zjistila, že tato nebyla podepsána elektronickým podpisem a ani nebyla do pěti pracovních dnů potvrzena. Zastupitelský úřad České republiky v Pekingu také dvakrát potvrdil, že od žalobkyně žádnou zprávu, kterou by požádala o odložení pohovoru, neobdržel. Žalovaná nedala za pravdu ani námitce, že žalobkyni nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, neboť ze spisu plyne, že dne 13. 9. 2011 byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších právních předpisů, přičemž tohoto svého práva žalobkyně nevyužila.

Žalobkyně (v žalobě nesprávně označovaná jako „žalobce“) rozhodnutí žalované napadla žalobou s tím, aby soud zrušil jak toto rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V žalobě uvedla, že dne 28. 12. 2010 obdržel její zástupce výzvu zastupitelského úřadu České republiky v Číně, aby se žalobkyně dne 12. 1. 2011 dostavila k pohovoru. V této výzvě byla žalobkyně poučena o tom, že pokud jí uvedený termín nevyhovuje, může navrhnout jiný, a to prostřednictvím uvedeného telefonního čísla. Dne 11. 1. 2011 požádal zástupce žalobkyně e-mailovou zprávou, tj. cestou naprosto rovnocennou užití telefonické komunikace o stanovení nového termínu a tuto žádost odůvodnil. Spoléhal na to, že tento méně formální způsob komunikace k stanovení nového termínu postačí a to také z toho důvodu, že právní zástupce žalobkyně se zastupitelským úřadem ve věci žádosti již e-mailovou cestou komunikoval, což plyne z kopie e-mailové komunikace ze dne 25. 11. 2010. Nadto není zcela zřejmé, za jakým účelem byla žalobkyně k pohovoru zvána, neboť veškeré potřebné skutečnosti zcela plynou z doložených listinných důkazů a je tedy otázkou, zda se jednalo o právní úkon pro posouzení žádosti nezbytný. Správní orgán I. stupně místo, aby nařídil opakovaně ústní jednání, žádost zamítl a žalobkyně tak bude nucena podat novou žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Délka správního řízení přitom není zanedbatelná. Další správní řízení tak bude mít nejen citelné dopady do rodinného a soukromého života rodiny žalobkyně, ale vyžádá si i další materiální náklady. Nelze rovněž pominout, že správní orgán poté, co se neuskutečnilo ústní jednání na zastupitelském úřadě, v řízení dále pokračoval a před samotným zamítnutím žádosti vyzýval žalobkyni dne 29. 4. 2011 k odstranění vad žádosti. Zamítnutí žádosti s ohledem na nedostavení se k pohovoru je pak výsledkem neúčelného a přepjatého formalismu.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala argumentaci, kterou uvedla již v žalobou napadeném rozhodnutí. K námitce týkající se účelu pohovoru odkázala na § 63 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je cizinec povinen dostavit se osobně na požádání policie nebo zastupitelského úřadu k podání vysvětlení před udělením víza a toto vysvětlení podat. K námitce nevhodného a neefektivního vedení řízení žalovaná uvedla, že podle § 167 odst. 1 písm. k) je policie oprávněna při plnění úkolu prověřovat, zda se cizinec nedopustil

obcházení zákona s cílem získat oprávnění k pobytu. Cizinec přitom nemá právo na pobyt na území České republiky a Česká republika sama stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území. Samotné předložení zákonem stanovených náležitostí proto nemá automaticky za následek kladné rozhodnutí ve věci.

Žalobkyně v replice zopakovala argumentaci týkající se rovnocennosti komunikace prostřednictvím e-mailu a telefonu. Odkázala také na kopii žádosti o odložení pohovoru, z níž plyne, že použitá e-mailová adresa byla v relevantní době funkční. Žalobkyně taktéž zopakovala, že pohovor byl zcela nadbytečný a zamítnutí žádosti pouze s odkazem na nedostavení se k pohovoru za situace, kdy žalobkyně splňuje veškeré nezbytné předpoklady pro to, aby bylo možno její žádosti vyhovět, je třeba označit za neúčelný formalismus.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 9. 3. 2010 na zastupitelském úřadu v Pekingu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Tuto žádost žalobkyně mimo jiné doložila opisem oddacího listu a potvrzením o zajištění ubytování na dobu od 30. 1. 2010 do 30. 1. 2011 na adrese Brdičkova 1912, Praha 5. Výzvou ze dne 29. 4. 2011 byla žalobkyně prostřednictvím svého zástupce vyzvána, aby doložila doklad o zajištění ubytování na území České republiky platný minimálně do 30.1.2012. Tento doklad potvrzující zajištění ubytování na adrese xx žalobkyně doložila dne 3.6. 2011. Součástí správního spisu je rovněž zpráva ze zastupitelského úřadu v Pekingu, z níž plyne, že žalobkyně, která byla vyzvána, aby se dne 12. 1. 2011 dostavila k osobnímu pohovoru, se nedostavila, svou přítomnost neomluvila ani nepožádala o nový termín pohovoru.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť takový postup i bez souhlasů účastníků řízení umožňuje zákon [§ 51 odst. 2 se spojením s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že výzvou ze dne 10. 12. 2010 byla žalobkyně vyzvána k osobní účasti při pohovoru, k němuž se měla dostavit dne 12. 1. 2011. Potvrzuje to kopie této výzvy, kterou žalobkyně předložila k žalobě, byť její originál není ve správním spise založen. Spor je veden o to, zda se žalobkyně z účasti na tomto pohovoru řádně omluvila, či nikoli. Žalobkyně tvrdí, že zastupitelskému úřadu její zástupce zaslal dne 11. 1. 2011 žádost o odložení pohovoru. Žalovaná na toto tvrzení reaguje tím, že jednak zpochybňuje formu této žádosti a jednak zpochybňuje fakt, že tato žádost byla zastupitelskému úřadu vůbec doručena.

Závěr o tom, že žádost o odložení pohovoru nebyla zastupitelskému úřadu vůbec doručena, žalovaná činí na základě dvojí informace zastupitelského úřadu, o tom, že takový email zastupitelskému úřadu doručen nebyl. Soud se však domnívá, že v tomto směru skutkový stav, který žalovaná vzala za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v spisech a vyžaduje další doplnění. Je sice nepochybné, že prokázání skutečnosti, že žádost o odložení pohovoru byla odeslána a zastupitelskému úřadu doručena, leží na žalobkyni. O tom by však v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu měl správní orgán žalobkyni přiměřeným způsobem poučit a případně by měl žalobkyni vyzvat k předložení relevantních důkazů. Jestliže takto

správní orgán nepostupoval, nelze konstatovat neunesení důkazního břemene. Tímto směrem nicméně žalovaná neuvažovala a doplnění důkazů po žalobkyni nepožadovala. Pak ale bylo její povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), přičemž takto zjištěný stav věci musí mít náležitou oporu ve správním spise. Žalovaná vyšla toliko z informace zastupitelského úřadu, o tom, že žádná emailová zpráva, kterou by se žalobkyně omlouvala z pohovoru, nebyla zastupitelskému úřadu doručena. Tento postup však soud nepovažuje za dostatečný. Chybí například ověření skutečnosti, zda emailová adresa, na kterou byla omluva zaslána, je skutečně oficiální adresou zastupitelského úřadu, zda byla tato adresa v relevantní době funkční a zda na tuto adresu v rozhodné době byly doručeny i jiné emailové zprávy.

Nelze současně mít za to, že závěr o tom, zda uvedená omluva z účasti na pohovoru byla zastupitelskému úřadu doručena či nikoli, je zcela nerozhodná s tím, že tato omluva stejně nesplňovala požadavky na formu, kterou má mít podání podle správního řádu (§ 37 odst. 4 správního řádu). Není totiž možné přehlédnout, že k neformálnímu způsobu komunikace (a to telefonické) byla žalobkyně vyzvána přímo zastupitelským úřadem. Tato založená správní praxe přitom není ve správním řízení bez významu, ale zakládá účastníku správního řízení oprávněné očekávání, že bude respektován i jiný způsob neformální komunikace, ledaže by to bylo vyloučeno nějakými zvláštními důvody. Ty však rozhodnutí žalované neobsahuje, byť soud nevylučuje, že existují.

Pro úplnost soud dodává, že není na místě pochybovat o oprávnění správních orgánů požadovat po žalobkyni, aby se dostavila k osobnímu pohovoru, a pro stručnost odkazuje na vyjádření žalované, s jejímiž závěry se v této části ztotožňuje.

Krajský soud tedy uzavírá, že pro závěr, že žalobkyně se bez omluvy nedostavila k pohovoru na zastupitelský úřad, nebyl žalovanou dostatečně zjištěn skutkový stav [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Z důvodu této vady proto krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobkyni, jakožto úspěšné účastnici řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ta činí 11 712 Kč a je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3000 Kč a odměnou za právní služby ve výši 8712 Kč. Částku odměny tvoří tři úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012] a tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů v celkové výši 900 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky, to vše zvýšeno o částku 1512 Kč odpovídající 21 % DPH. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. března 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. 3. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 2 zákona, § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková